

V této práci se snažíme vyložit Atanášův koncept zbožštění v úzkém vztahu s jeho doktrínou Boha. Zabýváme se otázkou, v čem Atanáš viděl zdroj božství (v obecné podstatě nebo v Otci?), jakým způsobem použil nicejskou formulaci soupodstatnosti a co měl na mysli svou argumentací, že Syn byl stejné božské podstaty jako Otec. Dále zkoumáme, jak Atanášovo chápání Boha ovlivnilo jeho popis spasení jako zbožštění a jakým způsobem usouvztažil tři hlavní soteriologické aspekty: vztahový, ontologický a právní. Odpověď na tyto otázky hledáme v přezkoumání Atanášovy reakce na pohanský světonázor (v jeho raném pojednání *Contra Gentes–De Incarnatione*) a na ariánské myšlení (především v jeho *Orationes Contra Arianos* a několika dalších pozdějších pracích). Sledujeme, jak bylo Atanášovo pojetí Boha v ostrém kontrastu s Ariovou teologií a že jeho interpretace soupodstatnosti je nejsrozumitelnější právě v kontextu jeho anti-ariánských argumentů. Docházíme k závěru, že Atanášovo chápání vztahu Otec-Syn ho přivedlo k uvažování o vtělení a ukřižování v rámci příbuznosti. Na tomto pozadí jsou božské vlastnosti (ať už ontologické nebo právní) svázány se způsobem, jakým se nám Bůh dává a navrácí nás do původního stavu příbuznosti s ním.